

melserne i nærværende Lov. Her er der sagt klart og tydeligt, hvordan Forholdene ligger. Derfor vilde jeg have sat megen Pris paa, at Loven var blevet vedtaget med alle Partiers Samtykke, men naar det ikke kan ske, maa vi jo faa et saa stort Flertal, som det er muligt, for klart at vise Nationalbanken, at det er Regeringens og Lovgivningsmagtens Villie, at Valutapolitikken i de følgende Aar skal føres paa det Grundlag, som ligger i dette Lovforslag, og at et Forsøg fra Nationalbankens Side, som jeg ikke haaber vil blive gjort, paa ikke at rette sig efter denne af begge Ting, af Lovgivningsmagten og Regeringen udtrykte Villie vil møde Modstand og stærk Modstand fra et overvejende Flertal i begge Ting.

I det, der er bevaret saa godt som fuldt ud fra Folketingets tidligere Lovforslag — §§ 1—3 om Forholdet til Nationalbanken —, er der foretaget en enkelt Rettelse, som gaar ud paa, at Rigsdagsudvalget, som jeg senere skal komme tilbage til, skal have Indseende med og bestemme det Omfang, i hvilket Nationalbanken kan benytte den til dens Raadighed stillede Valutakredit, og jeg kan ikke sige andet end, at jeg og mit Parti lægger megen Vægt paa denne Bestemmelse, som gør, at det Rigsdagsudvalg, der bliver nedsat, ikke bliver et Udvalg, som alene sidder og samler paa Oplysninger og ikke deltager i selve det Arbejde, som er nødvendigt for at gennemføre hele Ordningen, men det bliver ved denne Bestemmelse tvunget til at blive ikke et dødt, men et levende Udvalg, som stadig staar i levende Kontakt med Erhvervslivet, med Nationalbanken og med vore Kreditforhold overhovedet.

De næste Bestemmelser, om Valutaraadet, ved ærede Medlemmer er ændret meget væsentligt, idet det vel er udtalt i Landstingets Betænkning, at man gaar ud fra, at Erhvervsministeren benytter sig af den Sagkundskab, Erhvervslivets Repræsentanter sidder inde med, men selve Ordningen med Valutaraad er ophævet, og i Stedet er indsat et Rigsdagsudvalg. Dette Rigsdagsudvalg faar to udtrykkeligt givne Opgaver. For det første den, jeg lige nævnte med Hensyn til Valutakredit, for det andet faar det den Ret, som tidligere var tillagt Finansraadet eller Valutaraadet, at hvis det skulde vise sig, at det vil være vanskeligt at gennemføre de Forhøjelser af Kronens Værdi fra 65 opad til 70 Ø., kan dette Rigsdagsudvalg give Samtykke til de fornødne Lempelser i denne Bestemmelse. Alle Medlemmer er jo klare over, at Minimumskursen 65 er der ikke Tale om at røre ved. Det har ikke været uden Betænkning fra

vort Partis Side, at vi er gaet med til denne Svækkelse af Forbindelsen med det levende Erhverv, men vi gaar ud fra, at Erhvervsministeren vil vide at benytte sig af den Mulighed, enhver Minister har, til at skaffe sig de nødvendige Raad fra det levende Erhvervsliv. For de Bestemmelser, der indeholdes i §§ 1—3, kommer jo til at berøre Erhvervslivet og kan komme til at berøre Erhvervslivet meget alvorligt, og derfor vil det for det Rigsdagsudvalg, som til sin Tid bliver nedsat, være af ganske overordentlig Betydning ogsaa at være underrettet om, hvorledes Erhvervslivet ser paa de Foreteelser, der bliver en Følge af Bestemmelsen om at fastholde Kursen ved 65.

Det næste store Stridsspørgsmaal er Skatterne. Det er ikke uden dyb Beklagelse, at vort Parti har resigneret paa dette Punkt. I Stedet for Forslaget om en Formueafgift er der stillet Forslag om en Række indirekte Skatter. Jeg tror dog ikke, at den Diskussion, som under den foregaaende Regering blev ført saa livligt om, hvad der var Luksus, i og for sig med Rette vil kunne genoplives overfor noget af de Punkter, der her er Tale om. Jeg tror, vi fra de fleste Sider, maaske fra alle Sider, er enige om, at de Omraader, hvor der her foreslaas indirekte Skat, er Omraader, hvor Betegnelsen Luksus er rigtig. Alligevel havde vi foretrukket Formueskatten; men det viste sig, at for at opnaa det, der var Hovedformaalet for os, nemlig at faa stabiliseret Kronen og opnaa en Overenskomst, som kunde samle det store Flertal i begge Ting, var det nødvendigt at give Afkald, at resignere, og jeg anbefaler derfor, at vi ogsaa tiltræder disse Bestemmelser.

Endelig skal jeg kun om de enkelte Bestemmelser nævne, at der er indsat en ny § 6, som gaar ud paa, at Finansministeren bemyndiges til at udstede Skattekammerbeviser til et Beløb af 50 Mill. Kr. Derigenem vil Finansministeren blive i Stand til at undgå de meget høje Overtræk i Nationalbanken, som der med Rette har været gjort Indvendinger imod.

Saaledes som Forslaget nu foreligger, vil der fra nogles Side — det vil vi nok faa at høre om lidt — blive sagt, at det opfylder ikke de Betingelser, som vi satte for at stemme for det, det er ikke et holdbart Grundlag for Valutaordningen. Jeg tror ikke, det er rigtigt. For det første har vi Nationalbanken, der ved dette Lovforslag faar Paalæg om at opfylde de Betingelser, der er stillet: at holde Kronen i 65. For det andet har vi her et Forlig, sluttet af tre Partier, og jeg tvivler ikke om, at den